

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, „X“, proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.7.2011, č.j. 5541/11-1500-506476,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.7.2011, č.j. 5541/11-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 25.11.2010, č.j. 73863/10/196962506459, o zastavení řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 17.8.2009, č.j. 79752/09/196962506459, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 25.6.2009, č.j. 65450/09/196992506459, kterým bylo rozhodnuto o přibrání znalce.

Vzhledem k tomu, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), musel se zdejší soud předně vypořádat s otázkou, který správní orgán státní správy v oblasti výkonu správy daní je žalovaným subjektem práva od 1.1.2013, jelikož dle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o Finanční správě byla mimo jiné s účinností od 1.1.2013 zrušena všechna finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s tímto ustanovením bylo tudíž zrušeno Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, jež vydalo žalobou napadené rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se územními finančními orgány, které jsou uvedeny v rozhodnutích vydaných při správě daní, rozumí orgány finanční správy, jež jsou příslušné od 1.1.2013 dle zákona o Finanční správě.

Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutí, které bylo vydáno v rámci odvolacího řízení Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem, tj. orgánem nadřízeným Finančnímu úřadu jakožto nejnižším orgánem v rámci již zrušené soustavy územních finančních orgánů, je

zdejší soud toho názoru, že žalovaným s účinností od 1.1.2013 je namísto Finančního ředitelství v Ústí nad Labem dle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), jakož i ustanovením § 20 odst. 2, zákona o Finanční správě Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Podle ustanovení § 7 písm. a) zákona o Finanční správě vykonává Odvolací finanční ředitelství (věcnou) působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, které jsou nejnižšími správními úřady v rámci Finanční správy České republiky. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno odvolacím orgánem, tj. nikoliv nejnižším orgánem v rámci zrušených územních finančních orgánů, přešla v dané věci působnost na Odvolací finanční ředitelství, jakožto (jediný) odvolací orgán při výkonu správy daní (viz ustanovení § 5 zákona o Finanční správě). Tento závěr je současně podepřen i ustanovením § 69 s.ř.s., neboť dle tohoto ustanovení je zřejmé, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, což v tomto konkrétním případě je Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky. Poukázal na skutečnost, že ve svém odvolání, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, doložil zásah do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces v souvislosti s úkladnou vraždou právního zástupce žalobce ve sporech s ČSSD a Českou advokátní komorou JUDr. E. V.. Uvedl, že do řádného objasnění dosud nevyřešené úkladné vraždy svého právního zástupce nemůže považovat Slovenskou ani Českou republiku za země pro něho bezpečné. Dále žalobce podrobně popsal jeho jednání s JUDr. V. a aktivity JUDr. V. před jeho úmrtím.

Zdůraznil, že původně žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s poukazem žalobce na právo být zastoupen v řízení před každým orgánem státní moci ve vztahu ke skutečnosti, že jeho právní zástupce byl zavražděn.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolává následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutím mezinárodních smluv za součást právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,
- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení, a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,

- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochranu základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že je obětí perzekuce ze strany státních orgánů, protože se domáhal své odměny za právní pomoc poskytnutou subjektu, který se podílí na výkonu státní moci (ČSSD).

Žalobce za účelem důkazu pro futuro, že v rámci právního řádu České republiky svoji stavovskou povinnost chránit institut nezávislosti advokacie na státní moci splnil, uplatňuje u soudů v České republice řádně všechny v úvahu připadající právní prostředky právní ochrany. Proto podal i předmětnou žalobu.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícímu se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta a osoby z jeho okolí nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti.

V doplnění žaloby ze dne 14.4.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Dle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 70 písm. c) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že Finanční úřad v Litoměřicích vydal rozhodnutí o přibrání znalce ze dne 25.6.2009, č.j. 65450/09/196992506459. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O tomto odvolání bylo rozhodnuto Finančním úřadem v Litoměřicích rozhodnutím ze dne 17.8.2009, č.j. 79752/09/196962506459, tak, že bylo odvolání zamítnuto. Proti tomuto odvolání podal žalobce opět odvolání. Řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o odvolání bylo zakončeno rozhodnutím Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 25.11.2010, č.j. 73863/10/196962506459, kterým bylo řízení o odvolání zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí o zastavení řízení podal žalobce další odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

V rámci daňového řízení týkajícího se daně z převodu nemovitostí bylo správcem daně zjištěno, že znalecký posudek přiložený ke kupní smlouvě vložené Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, pod číslem V-1068/2008-506, je chybný a v důsledku toho může dojít ke změně výše daňové povinnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že podkladem pro stanovení daně z převodu nemovitostí v případě kupní smlouvy je mimo jiné i znalecký posudek na cenu převáděných nemovitostí, bylo dne 25.6.2009 vydáno rozhodnutí o přibrání soudního znalce, č.j. 65450/09/196992506459, právě za účelem stanovení znaleckého posudku na cenu převáděných nemovitostí.

Rozhodnutí o přibrání znalce je dle soudu evidentně rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s.ř.s. Takové rozhodnutí pak podléhá kompetenční výluce zakotvené právě v citovaném ustanovení. Případné námitky vztahující se k tomuto rozhodnutí může žalobce uplatnit až v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé.

V daném konkrétním případě však není předmětem přezkumu samotné odvolání proti rozhodnutí o přibrání soudního znalce, ale rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přibrání znalce. Jak bylo již výše uvedeno, dospěl soud k závěru, že původní rozhodnutí o přibrání soudního znalce je rozhodnutím, které je na základě kompetenční výluky obsažené v § 70 písm. c) s.ř.s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Je-li ze soudního přezkumu vyloučeno původní rozhodnutí (v daném případě rozhodnutí o přibrání znalce), tím méně může být předmětem přezkumu procesní rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti původnímu rozhodnutí.

Soud na základě výše uvedeného tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu v důsledku ustanovení § 70 písm. c) s.ř.s.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, které je dle § 70 písm. c) s.ř.s. ze soudního přezkumu vyloučeno, byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti napadenému rozhodnutí původně žalovaného je podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřijatelná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O soudním poplatku nebylo rozhodováno, neboť žalobce byl od soudního poplatku osvobozen. Vzhledem k odmítnutí žaloby nebyl soudem ani posuzován návrh žalobce na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. dubna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová